

Одразу за лісом — кілька кроків навпростець, відтак
один ліворуч і два праворуч — живе маленький троль.
Друзі звать його Гуркотролем.
Бо ж він справдешній мастак гуркотіти.
Роздратований, він падає долі так, що аж земля здригається.
І метає такі громи, що аж клоччя летять.
І реве так, що аж у вухах дзвенить.
Але сьогодні Гуркотроль у добродушному гуморі.
На небі світить сонечко, і він
із друзями влаштовує пікнік.

Ось вони зручненько вмостилися на галявинці коло яблуні й розгадують обриси хмаринок.

— Погляньте, та хмарка схожа на вівцю! — вигукує Мишка.

— А ота — на кита, — каже Зайчик.

— А та — на Гуркотроля, — хихотить Їжачок.

— А й правда! — сміється Мишка. — Коли Гуркотроль метає громи люті.

